

9. 9. APRIL 1940 FEMTEKOLLONNENES DAG

Den Norske Frimurerorden med allierte storlosjer var i løpet av årene blitt en verdensomspennende organisasjon. Særlig var forbindelsen til USA og England blitt styrket.

Vi som står utenfor kjenner lite til hvordan det internasjonale samarbeide fungerer. Når stormesteren blir intervjuet sier han alltid at Den Norske Frimurerorden er en selvstendig norsk orden som ikke er avhengig av eller styres av utenlandske krefter. Vi kjenner imidlertid fra stormester Færdens opptreden og hendelsene i august 1921 som er beskrevet tidligere, at norsk frimureri styres av en overordnet instans som vi antar befinner seg i utlandet.

Den Norske Frimurerorden har mottatt konstitusjonspatent, først fra England i 1749 og senere fra Sverige i 1891. Enhver storlosje som hører til frimureriets verdensomspennende nett har underskrevet en underkastelses-erklæring som binder storlosjene til en felles ledelse og til et samordnet læresystem for personlig utvikling. Plikten til taushet og kravet til lydighet er rettet mot denne ledelse. Forpliktelsen overføres fra storlosjene videre til de enkelte lokale losjer og til medlemmene.

Innenfor fellesskapet kan medlemmene fritt besøke utenlandske losjer dersom han er utstyrt med frimurerpass. Det må bety at alle er underlagt den samme taushetsplikt og de samme krav til lydighet. Uten denne felles forpliktelse ville besøk fra fremmede losjer kunne avdekke hemmeligheter og derfor ikke kunne gjennomføres. Underkastelseserklæringen binder systemet sammen og knytter det til en overordnet leder. Dette gir organisasjonen internasjonal makt og indre styrke.

For hver fremmed storlosje som Den Norske Frimurerorden har forbindelse med er det oppnevnt en herværende representant og en representant på den fremmede losjens hjemsted. Det skulle i 1939 gi 93 norske internasjonale ambassadører. Ikke alle representanter er oppnevnt.

Noen av våre øverste militære sjefer er oppnevnt som herværende representanter for utenlandske storlosjer. I matrikkelen for 1939 finner vi:

***Generalmajor Ivar Aavatsmark**, Stormesterens Prokurator, statsråd, kommandant på Akershus festning, repr. for The Supreme Council 33 and last Degree Scottish Rite for the Northern Masonic Jurisdiction, Boston, USA, og representant for The Grand Lodge of Montana, Hellena, USA.,

***Major O. Brinchmann Hansen**, repr. for Grande Lodge of Rhode Island & Providence Plantation. Providence, USA.

***Generalmajor Gustav Grüner**, repr. For The Grand Lodge of Utah, Salt Lake City, USA.

***Generalmajor Jacob Hvinden Haug**, repr. For Grand Lodge of Virginia, Richmond, USA, og Grand Lodge of Soberana, de Porto Rica, San Juan.

***Oberst Marcus Pettersen** repr. For Grand Loggia de Chile, Santiago. 5

Lojalitet til utenlandske brødre

Kong Oscar II's norske frimurerbrødre ble i 1880- og 90-årene mistenkt for å gå svenskekongens ærend mot Norges interesser. Kommanderende General ble den gang fra Stortinget spurt direkte om han hadde etterkommet ordre fra Kong Oscar II, som følge av sitt frimureri, noe han benektet.

Blant de mektige brødre i vest, omkring 1940, finner vi den engelske konge George VI som regjerte fra 1936 til 1952. Han rangerte høyest innen det verdensomspennende frimureri. Daværende marineminister senere statsminister Winston Churchill hadde vært frimurer tidligere. Presidenten i USA, Franklin D. Roosevelt, var en fremtredende frimurer med den 32. grad. Det tilsvarer den XI grad i det svenske system.

Norge i 2. Verdenskrig

Da de krigførende parter England og Tyskland, fattet interesse for norsk territorium våren 1940, hadde generalstaben gjennom lang tid bygget opp den hemmelige hæren rettet mot "*indre fiender*", samtidig som de hadde satt verneplikthæren ut av spill. Verneplikthæren besto av vernepliktig og frivillig norsk ungdom. Den hadde ingen spesiell politisk legning utover et nasjonalt sinnelag. Den møtte til mobiliseringsplassene uten innkalling. Målet var å kaste overfallsmennene ut av landet.

Åpent for invasjon

Etter 1935 var den politiske venstresiden ingen trussel mot det etablerte samfunn. Europa var i krig fra høsten 1939. Den hemmelige hæren forble imidlertid intakt og de ubrukelige geværene og kanonene ble ikke satt i brukbar stand slik nasjonale hensyn og den stadig mer truende situasjon skulle tilsi. Intet ble gjort for å rette på disse selvforskyldte svakhetene ved vårt forsvar. Tatt i betraktning den kritiske situasjon som utviklet seg i Europa frem til 1940, må en fortsatt avvæpningen av verneplikthæren sees som et forsøk på å legge landet åpent for invasjon. I noen korte avsnitt vil jeg nevne noen episoder som burde ført til en opptrapping av den norske forsvarsberedskap.

Den 12. 1
annekterte han
diskuterte genera
og Ordensvernet
en delvis mobil
brukes til innkall
som da skulle s
oppsett når et s
pålitelige, ble d
mobilisering må
lenger tid. 1

3. distriktskom
ubrukelige geve
forholdene nå v
Kommanderend
sikkerhetsvakter
at resten av våp

Situasjonen i E
britiske militær
overføre store
Stavanger, Berg
note til de skan
norsk farvann
allierte krigsrå
Planen inklud
malmfeltene.
ødelegge veier
fredsslutninger
for aksjonen va

Så sent som de
utenriksminist
å bryte norsk r

Den 8
var planen at
landgangsstyrk
hadde som må

Den 12. mars 1938 gikk Adolf Hitler inn i Østerrike. Høsten samme år annekterte han Sudetenland som hørte til Tsjekkoslovakia. Her hjemme diskuterte generalstaben mobiliseringsordningen. På grunn av Sikkerhetvaktene og Ordensvernet som skulle være hemmelige, var det vanskelig å gjennomføre en delvis mobilisering. Det ble diskutert hva slags konvolutter som kunne brukes til innkallingen, offentlige konvolutter, eller nøytrale blanke konvolutter som da skulle sendes uten frimerke. Postverket protesterte. Det ville vekke oppsikt når et stort antall slike konvolutter gikk ut. Ikke alle postbud var pålitelige, ble det bemerket. Så sent som i 1939 var det klart at en delvis mobilisering måtte skje pr. brev eller ved personlig kontakt, selv om det ville ta lenger tid. ¹

3. distriktskommando i Trondheim, mente våren 1939 at ordningen med ubrukelige geværer medførte betydelige ulemper ved mobilisering og at forholdene nå var ganske annerledes enn i 1918. Den 19. mai 1939 vedtok Kommanderende General at det antall våpen som trengtes til å sette opp sikkerhetsvakter og luftforsvar ved mobilisering skulle klargjøres, underforstått at resten av våpnene fortsatt skulle lagres i ubrukelig stand. ²

Situasjonen i Europa tilspisset seg. Den 2. og 3. januar 1940, utredet den britiske militære ledelse muligheten av å okkupere de svenske malmleiene og overføre store styrker til nord og midt Sverige, I planen inngikk å okkupere Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik. Den 6. januar 1940 ble det sendt en note til de skandinaviske regjeringer om at britene ville stoppe malmeksporten i norsk farvann Sverige nektet å samarbeide om dette. 5. februar vedtok det allierte krigsråd å sende hjelp til Finland som kjempet mot Sovjetunionen. Planen inkluderte okkupasjon av byene fra Stavanger til Narvik og de svenske malmfeltene. Svenskene erklærte at de ville rive opp jernbanelinjen og ødelegge veiene østover. Planen skulle settes i verk 20. mars. Så kom fredsslutningen mellom Finland og Sovjetunionen og det angitte hovedmotiv for aksjonen var borte. ³

Så sent som den 5. april møtte den engelske og den franske sendemann opp hos utenriksminister Koht hvor de meddelte skriftlig at de allierte kunne bli nødt til å bryte norsk nøytralitet for å stoppe malmeksporten fra Narvik.

Den 8. april 1940 la engelskmennene ut miner i norsk farvann, deretter var planen at de skulle vente på tysk reaksjon. En engelsk flåtestyrke med landgangsstyrker ombord, ca. 100 000 mann, lå klar i engelske havner, de hadde som mål å okkupere Norge. ⁴

For det første, når generalstaben i denne situasjon ikke var villig til å gjøre mobiliserings ordningen effektiv eller å bringe verneplikthærens våpen i skyteklar stand, er dette, slik situasjonen ble oppfattet, åpenbart en forberedelse til å slippe engelske og franske tropper inn i landet uten å øve motstand, for øvrig en tanke som var bifalt av Arbeiderpartiets ledere.

For det andre bar Arbeiderpartiregjeringen det konstitusjonelle ansvar for at forberedelser på å møte den forventede invasjonen ikke ble gjennomført.

For det tredje kan frimureriet bruke sitt kjennskap til regjeringens unnlatelser som et pressmiddel.

Norges Geografiske Oppmåling sorterte under generalstaben. Den godkjente i januar 1940 salg av store kartserier til England. Da var allerede store kvanta norske kartter solgt til Tyskland, tiltross for regelen om at kartter ikke skulle selges til land som var i krig. 6

General Wilhelm Keitel i Wehrmacht har fortalt at det den 23. februar 1940 ble dannet et arbeidsutvalg som skulle forberede invasjonen av Norge. Forberedelsene ble dekket som en intern våpenøvelse, Weserübung, i tyske farvann. Bare få personer blant de øverste tyske militære ledere visste at de innlastede tropper hadde som mål å okkupere Danmark og Norge.

Adolf Hitler sendte sin mann, oberst Hans Piekenbrock til København 3. april hvor han møtte Quisling. Piekenbrock ble meddelt at en engelsk invasjon var ventet og at det var i Norges interesse at tyskerne kom først. Quisling ga under dette møte feilaktige opplysninger om forsvaret av Narvik.

Quisling mente at en tysk okkupasjon burde omfatte hele Norge og ikke bare det sørlige del. Hvis de tyske skip kom overraskende ville de ikke bli beskutt i første omgang, mente Quisling, forøvrig hadde han folk fra sitt parti plassert i forsvaret, tyskerne ville derfor ikke møte sterk motstand. 12

Den 7. april oppdaget engelske fly at de tyske skipene gikk ut og satte kursen nordover. Norske journalister mottok meldinger om skipenes bevegelser og det ble diskutert i avisene hvor mon alle disse skipene hadde tenkt seg?

Mange, blant dem etterkrigstidens første generasjons historie forskere, har gitt uttrykk for at regjeringens passivitet kom av arbeiderbevegelsens generelle antimilitære holdning og regjeringens manglende bevilgninger til Forsvaret. Dette siste er ikke riktig. Bevilgningene til forsvaret økte fra 316 millioner kroner i 1934 - 35 til 486 millioner kroner i 1939 - 40. 200 millioner kroner ekstra ble bevilget etter krigens utbrudd. Det var store penger den gang, men ikke tilstrekkelig til å rette opp forfallet som strakte seg tilbake til tider lenge før Arbeiderpartiet overtok regjeringsmakten.

Krigshand
gjentas he
Jeg velger
provoserer
virket inn
forsvaret n

Den nye
tilhørte Ar
9. April. M
borte. Det
stearinlys.
husket på å
kom ikke in
nærheten.

Ma
var postlag
gang og på
gjennom r
kjennskap t
våpen ved f

Vi fastslår
mottagelsen
arbeiderpart
Tys

Ukjente krig
kvelden den
være tyske,
Fredrik Will
om å skyt
Batterisjefen
i flomlys fra

Oberst Birge
Blücher tidli
kaptein And
senket Blüch
hele Østfold
geværene og

Krigshandlingene i Norge er utførlig behandlet i litteraturen. De skal ikke gjentas her. Derimot er femtekolonnenes virksomhet et nytt interessant område. Jeg velger med hensikt å beskrive et utvalg hendelser som kanskje vil virke provoserende på mange. Hensikten er å vise hvordan lojalitet til frimureriet har virket inn på krigshandlingene. Det er innlysende at en som tjenestegjør i forsvaret må forplikte seg til lojalitet til staten og ingen andre.

Den nye forsvarsminister, oberst i infanteriet, Birger Ljungberg som ikke tilhørte Arbeiderpartiet, beordret delvis mobilisering tidlig på morgenen den 9. April. Mens brevene ble skrevet ut på Akershus Festning, ble elektrisiteten borte. Det ble mørkt og det viste seg umulig å skrive ut innkallelene med stearinlys. Arbeidet ble etter planen overført til Smestad Hotell. Ingen hadde husket på å melde fra til hotellet som var fullt av gjester. Mobiliseringsgruppen kom ikke inn, den ble stående utenfor. Heldigvis bodde et medlem av gruppen i nærheten. Han inviterte alle hjem til seg hvor innkallingene ble skrevet ut.

Mannskapene ble innkalt med fremmøtedag den 11. april. Før brevene var postlagt var kampene mellom tyske sjøstridskrefter og norsk kystforsvar i gang og pågikk hele natten. Det ville være naturlig å beordre full mobilisering, gjennom massemedia. Forsvarsministeren, som oberst, hadde uten tvil kjennskap til at de mannskapene han i så fall innkalte, ikke ville få utlevert våpen ved fremmøte.

Vi fastslår at en engelsk invasjon var forberedt fra engelsk side og at mottagelsen av de engelske styrkene var forberedt av både arbeiderpartiregjeringen og av generastaben.

Tyskerne kom imidlertid først og nøy godt av tilretteleggelsen.

Ukjente krigsskip ble observert av vaktfartøyer i ytre Oslofjord klokken 23. om kvelden den 8. April. Rauøy Fort skjøt varselskudd. Skipene som viste seg å være tyske, passerte Bolærne Fort i 3 600 meters avstand. Fortsjefen, major Fredrik Wilhelm Færden som hadde IX grad i St. Andreaslogen nr 1, ga ordre om å skyte med brissand granater straks skipene kom i skytefeltet. Batterisjefen, K. A. Telle skjøt allikevel varselskudd først. Mens fortet lå badet i flomlys fra skipene gled de inn i tåken.

Oberst Birger K. Eriksen på Oscarsborg festning senket det nybygde slagskipet Blücher tidlig på morgenen 9. April. Jeg mener å huske at Eriksen måtte vekke kaptein Andersen i Drøbak, den pensjonerte sjefen for torpedo-batteriene. Han senket Blücher. Oscarsborg ble erobret fra landsiden 10. April. Dermed var hele Østfold regionen avvæpnet hva verneplikthæren angikk. Viktige deler til geværene og kanonene falt i tyskernes hender.

I Bergen var Willoch sjef. Han fortalte til sin nevø, senere statsminister Kåre Willoch: hva som skjedde. De fleste soldatene hadde hatt 48 dagers rekruttskole for 10 - 15 år siden. Av befalet kom mange til festningen bare få dager i forveien etter å ha vært ute av tjeneste i 22 år uten noen repetisjonsøvelse. Da det tyske angrepet kom hadde festningen 1/3 av full bemanning. Willoch hadde bedt om at miner ble lagt ut, at torpedobatteriet ble bemannet og om en infanteristyrke til forsvar av landsiden. Alt ble avslått.

Willoch beordret ild mot fremmede fly som fløy ulovlig over festningens område. For det fikk han en alvorlig reprimande av admiral Diesen.

Kommanderende Admiral Henry Edward Diesen hadde IX grad i losje nr. 8. 5

Tyske skip ble observert den 9. april om morgenen. De signaliserte at de kom som venner, men da de ble beskyttet, svarte de med en morderisk artilleriild og flyangrep, som allikevel ikke gjorde stor skade. Krysseren "Köningsberg" ble skutt i brann, men så ble strømmen tatt i Bergen og festningen hadde ikke noe nødstrømaggregat. Parafinlamper ble tatt i bruk ved kanoner og på kommandoplassen, men lyskasterne kunne ikke brukes. Festningen ble tatt fra landsiden. 11

Overgivelsen av Agdenes fort utenfor Trondheim fikk stor betydning fordi festningen var intakt og straks ble bemannet med tyskere. Det hundret engelskmenn og franskmenn i å komme med forsterkninger til Trondheim. Siden slagfjærene til geværene i distriktet lå lagret på Agdenes ble værneplikthæren i hele Sør-Trøndelag avvæpnet før den rakk å bli mobilisert.

General Laurantzson, sjef for 5. divisjon i Trøndelag, reiste til Værnes og lot alt sitt utstyr stå igjen intakt i Trondheim. Han ga ordre om at alle forberedelser til mobilisering skulle stoppes og at magasinene ikke skulle flyttes ut av byen slik det var gjort forberedelser til. Han uttalte at tyskerne kunne oppfatte det som en uvennlig handling. 9

Jacob Ager Laurantzson, generalmajor, hadde VI grad i losje nr. 9. 5

Engelske krigskip beskjøt fortene på Agdenes. Da ilden ble besvart forsto de at tyskerne hadde inntatt fortene. Skipene trakk seg derfor tilbake. I Trondheim kunne tyskerne overta tungt norsk utstyr som de hadde sterkt behov for.

General Jacob Hvinden Haug var sjef for 2. divisjon og var distriktskommandosjef for Oslo området. Han disponerte fire Gardekompanier hvorav ett var på øvelse på Terningmoen. Det var viktig å forsterke forsvaret av Fornebu som ble angrepet kl. 7.30. Her lå det en norsk styrke på 110 mann.

Garden fikk ved
tilbakekalt kl 8
Christian Halbo
Gardesjefen Joh
Framrykkingen
Lysakerelva. D
tyskere passert

4. Gard
ordre om å gå ti
i land fra Blüch
Som ne
helt fra kong C
Thaulow Peters

Kapitulasjonen
over telefon ti
plasskommand
militær sjef i
fortsette med n
Schnit

Quisling da
Klokken 19.30
hadde tatt mak

"Å redde lan
det opp i"

Fredrik Prytz

Anton Frede
Trøndelag, ha

Samarbeid
Gardesjef Gr
med tyskerne
til tjeneste f
gardeoffisere
Graff Wang
riksdepartem
general Enge

Garden fikk ved 5.30-tiden ordre om å dra til havneområdet i Oslo. Ordren ble tilbakekalt kl 8.00. Ved 8.30-tiden ble 2. Gardekompani under ledelse av Christian Halbert Hielm Winsnes, beordret om å rykke fram mot Fornebu. Gardesjefen Johan Peter Graff Wang, fikk Winsneskompaniet av gårde kl 9.30. Framrykkingen forgikk med busser og de valgte veien om Røa og langs Lysakerelva. Det gikk tre timer før de kom til Lysaker. Da hadde 4 - 500 tyskere passert innover Drammens-veien på vei mot Oslo.

4. Gardekompani under ledelse av Axel Jacob Thaulow Petersson fikk ordre om å gå til Digerud ved Nesodden for å ta seg av tyskere som var reddet i land fra Blücher.

Som nevnt tidligere var Hvinden Haug frimurer og medlem av ordenen helt fra kong Oscar II's dager. Winsnes hadde den VIII grad i losje nr 8, og Thaulow Petersson var seremonimester og hadde VIII grad i losje nr 9. 7

Kapitulasjonen i Oslo foregikk på Akershus festning. Regjeringen ble orientert over telefon til Hamar. Tyskerne anerkjente oberst i festningsartilleriet og plasskommandant på Akershus festning Hans Peter Krag Schnitler som norsk militær sjef i Oslo. Garden skulle holde orden i byen og luftvernet skulle fortsette med norsk mannskap, men skulle bare skyte på engelske fly.

Schnitler hadde VIII grad i losje nr. 1. 5 7

Quisling danner regjering

Klokken 19.30 den 9. april sto Quisling frem i NRK og proklamerte at han hadde tatt makten og dannet regjering for som han sa:

"Å redde landet ut av den desperate situasjon som våre politikere hadde brakt det opp i"

Fredrik Prytz ble finansminister i Vidkun Quislings Regjering.

Anton Frederik Winther Jakhelln Prytz, kaptein, Storfosen Gods, Sør-Trøndelag, hadde VIII grad i losje 8. 5

Samarbeid med tyskerne

Gardesjef Graff Wang og kommandant Schnitler innledet et nært samarbeid med tyskerne og Quisling. Sistnevnte ba om å få avgitt gardekaptain Winsnes til tjeneste for seg, Winsnes var medlem av Nasjonal Samling. To andre gardeoffiserer oppsøkte Quisling for å avlegge troskapsed. Quisling innkalte Graff Wang og krevde at Garden skulle holde vakt utenfor Stortinget, utenriksdepartementet og foran hotell Continental hvor han selv og den tyske general Engelbrecht holdt til.

14. FRIMURERORDENEN REKONSTRUERES

Kommisjonen som gransket offiserenes forhold under krigen innstilte på at general Jacob Hvinden Haug skulle tiltales etter den militære straffelov for å ha skadet den norske krigsmakt og hjulpet fienden. Anklagen lød på at han hadde vist en sterk defaitistisk holdning. Det var vanskelig å godta overgivelsen av Garden. De tyske styrkene ved Midtskogen burde han ha stoppet eller avvist. Han lot hensynet til oberst Meinich og sine 200 offiserskolleger gå foran. Det sto strid om kommisjonens avgjørelse. Hvinden Haug ble støttet av grupper som kritiserte det militære rettsoppgjøret. Saken ble stoppet. General Hvinden Haug gikk fri. 1

I 1946 ble Hvinden Haug valgt til stormester for Den Norske Frimurerorden. Han rekonstruerte Ordenen og ble belønnet med gullmedalje for sitt arbeide. 15 XI grads medlemmer var avgått ved døden i løpet av 7 år fra 1939 til 1945. Under Hvinden Haugs ledelse ble nye XI gradsmedlemmer valgt. I matrikkelen for 1948 var det nødvendig antall på 32 XI grads medlemmer på plass. 73 medlemmer omkom ved krigshandlinger 1940 - 45. Under rekonstruksjonen ble nær 250 medlemmer ekskludert på grunn av unasjonalt holdning under okkupasjonstiden. En slik "renselsesprosess" var naturlig og uunngåelig under de forhold som rådet. Motsetningene mellom nazistene og de "gode nordmenn" var uoverstigelige, det gjorde ethvert samvær umulig, også i losjen. Ordenen gjennomgikk dermed en politisk prosess. Den Norske Frimurerorden ble politisert og ensrettet. I de neste 20 - 30 år ble denne tendens forsterket. Tidligere medlemmer av motstands bevegelsen søkte frimureriet. De kom med årene til å innta de høyeste grader.

Ordenens medlemmer vil sikkert protestere mot denne fremstillingen og hevde at enhver står fritt i hva han vil gjøre utenfor losjens vegger. Det heter dessuten i Ordenens lover at det er forbudt å diskutere politikk og aktuelle stridsspørsmål på losjemøtene. Vårt spørsmål vil da være: Hvorfor ble de medlemmer som på forskjellig måte gjorde sin innsats under okkupasjonen og i Den kalde krigen, hedret av Ordenen? De som har gjort en hemmelig innsats på USAs side, er blitt Riddere og Kommandører av Det Røde Kors, blitt innehavere av Hederstegnet, innlemmet i X grad med stjerne eller de er opphøyd til den XI grad. Det siste innebærer at de ikke bare er blitt hedret, men at de også er kommet i styringsposisjon. Vi har mange eksempler på dette.

Vi trekker den slutning at de som er hedret av Den Norske Frimurerorden også har gjort en innsats i Ordenens interesse. Herav følger at Den Norske Frimurerorden er trukket inn som et ledd i en hemmelig internasjonal politisk bevegelse. Politiseringen har ført medlemmene inn i en uholdbar situasjon som

står i strid med frimureriets grunnprinsipper. Den Norske Frimurerorden har ukritisk latt seg lede av sine engelske og amerikanske brødre som hører inn under Den skotske ritus. Derved har Ordenen godtatt den satanistiske legningen det påstås at Den skotske ritus har i den 30., 31., 32., og den 33 grad, og som heller ikke tror på Den tre-enige Gud. Den skotske ritus har et politisk mål, den arbeider for å utvide sin makt og øke sin innflytelse. Dette skulle tilsa at det var en dyp uoverkommelig kløft mellom Det svenske system og de storlosjer som arbeider under Den skotske ritus.

Tilnærmingsarbeidet til storlosjen Polarstjernen med tilsluttede losjer, utbryterlosjene, fortsatte. Den 26. september 1946 ble det inngått en avtale om at all virksomhet skulle forenes under en leder. I 1967 var alle norske frimurere igjen samlet under samme tak. Den Norske Frimurerorden var alene om å organisere frimurere i Norge. 2

Den kamp som var avsluttet hadde begynt i 1881 da frimurere i Trondheim ikke ville risikere å bli landsforrædere på grunn av at de hadde forpliktet seg til å adlyde svenskekongen. Egentlig var en del av en verdensomspennende kamp avgjort. Den sto mellom det opprinnelige skotske tregradsystemet og de høygradsystemer som var kommet til. En kamp mellom det frimureri hvor alle brødre var like og maktfrimureriet hvor den enkelte måtte vise lydighet og underdanighet mot den som hadde høyere grad.

For øvrig er Den Norske Frimurerorden i dag i samme situasjon som Trondhjemslosjen var i 1881. Lojalitet til utenlandske storlosjer kan føre til at grensen mot landsforræderi overskrides. I den periode da den militære etterretningstjenesten ble kontrollert av frimurere i samarbeid med Office of Strategic Services og Central Intelligence Agency i årene etter 1945, og hvorledes ordensmedlemmer trekkes inn i forhold som har med Den kalde krigen å gjøre. Derved ble deler av Ordenen ledd i CIAs maktapparat, noe som ga seg mange utslag.

Den opprinnelig upolitiske og harmløse norske frimurerorden er blitt ledd i arbeidet mot internasjonale politiske mål.

Kilder:

Lars Borgersrud, *Konspirasjon og Kapitulasjon*, side 257.

Oktober Forlag, Oslo, 2000.

Tidskrift ved 100 års jubileet for Stamhuset, Den NorskeFrimurer Orden, 1994.

15. FRIMURERE PÅ STORTINGET

En kryssjekking av stortingsrepresentanter mot frimurermatrikkelen i 1980-årene viste at 11 stortingsrepresentanter hadde forpliktet seg til lydighet mot Ordenen. Det betyr at stormesteren eller den han bemyndiger har mulighet til å opptre som en hemmelig partileder. Vi antar at han kan kreve en bestemt stemmegivning der hvor han finner det ønskelig, eller medlemmene stemmer slik som frimureriets generelle målsetning tilsier. 11 stemmer av 155 totalt kan være de avgjørende for mange beslutninger. Tilstedeværelsen på Stortinget gir dessuten frimurerne innsyn og påvirkningsmulighet i alt som rører seg i på Stortinget.

I tiden før stortingsvalget i 1993, tok jeg opp spørsmålet om frimureres valgbarhet med Kommunal- og Arbeidsdepartementet. Fra departementet ble det fremholdt at det ikke var noe forbud mot å velge frimurere som stortingsrepresentanter. Verken grunnloven eller valgloven var til hinder. I mitt svar til departementet 13. juli 1993, pekte jeg på at:

"... Når det i Grunnlovens paragrafer 61 - 62 og 50 og i valglovens paragrafer 12 - 13 ikke nevnes spesielt at medlemmer av frimurerordenen ikke kan velges som stortingsrepresentanter, kan årsaken være at frimureriet er forbudt i henhold til straffelovens paragraf 330 . Denne paragraf forbyr foreninger eller sammenslutninger som krever at medlemmene skal være lydige mot noen Å gjenta dette i Grunnloven, i Valgloven eller i andre lover vil være unødige gjentakelser."

Før stortingsvalget i 1993 sendte jeg ut sirkulære til alle valgstyrrer i landet og leserinnlegg til pressen om disse forhold. Jeg pekte på at:

"I det sittende Storting har Høyre syv, Fremskrittspartiet to, Kristelig Folkeparti en og Sosialistisk valgforbund en representant som har sverget lydighet til frimureriet - Frimurerlosjens ledere som ikke selv er valgt har ved å ta stortingsrepresentanter i ed og kreve lydighet, skaffet seg innsyn, påvirkningsmulighet og "stemmerett" på Stortinget. Dette er i strid med forutsetningene i vårt parlamentariske system. Særlig uheldig er det at velgerne ikke har kjennskap til de aktuelle representanters har forpliktelser overfor frimureriet..."

Aksjonen synes å ha hatt en dramatisk effekt, dersom ikke andre forhold har spilt inn. Etter valget i 1993 var bare fire av de elve frimurere tilbake. Disse fire trakk seg ved valget i 1997, men nye er kommet til. Aksjonen bør gjentas

ved hvert stortingsvalg og fremfor alt bør pressen opplyse hvilke forpliktelser den enkelte kandidat har. En frimurer på Stortinget risikerer å måtte svare for sine lojaliteter, fra Stortingets talerstol. Han kan ikke fraskrive seg eden og forpliktelsen uten å bli en meneder og han kan ikke føre Stortinget bak lyset ved å benekte at han har underkastet seg denne ed. Forbudet mot å øve press på de folkevalgte finner vi i Den Almindelige Borgerlige Straffelovs paragraf 105:

"Den som ved trusel, ved Ydelse av, eller Løfte om nogen Fordel ved løgnaktige Forespeilinger eller ved andre utilbørlige Midler søger at øve Indflydelse på en andens Opptreden eller Stemmegivning i offentlige Anliggender eller at avholde nogen fra at stemme eller som medvirket hertil, straffes med Hefte indtil tre år. Under særdeles formildende Omstendigheter kan Bøder anvendes"

trikkelen i
til lydighet
r mulighet
en bestemt
e stemmer
totalt kan
rtinget gir
seg i på

frimureres
mentet ble
rere som
der. I mitt

alglovens
nen ikke
et
f forbyr
al være
lover vil

andet og

Kristelig
sverget
har ved
innsyn,
id med
det at
iktelser

old har
. Disse
gjentas

RETTSLIGE AVVIK, JUSTISMORD

16. OMFATTENDE KORRUPSJON INNEN POLITIET

Henleggelse

Da motparten hadde trukket den ulovlige inkassosaken tilbake i oktober 1986, gikk jeg gjennom det materiale som hadde samlet seg. Det meste var skriftlig. Det hadde ofte vært fristende å bruke telefonen, men da ville den dokumenterbare sammenheng bli avbrutt. Argumentasjonen i lagmannsretten var naturlig nok muntlig. Jeg skrev til min kvinnelige advokat og stilte henne spørsmål. Hun svarte. En periode følte jeg meg som en kverulant, jeg gjorde meg så dum at det var en skam, men det var viktig å få dokumentert skriftlig selv de mest innlysende detaljer. Jeg fikk svar og forklaringer. Etter noen måneders målrettet arbeid satt jeg på de nødvendige bevismidler. Jeg anmeldte henne for 5 forskjellige straffbare forhold. Mine påstander var bekreftet med hennes egen underskrift.

I perioden august 1986 til mai 1991 fikk politiet 21 anmeldelser på grunnlag av det materiale jeg satt på. Her var alvorlige straffbare forhold så vel som ubetydelige forseelser. Det var ikke min sak å vurdere hvor alvorlige de enkelte saker var eller hvilken sammenheng det kunne være mellom dem. Anmeldelsene ble sendt til politikamrene hvor de hørte hjemme, Fredrikstad, Oslo og Follo. De inneholdt anklager som embetsforbrytelse, falsk forklaring i retten etter å ha avlagt ed/løfte om å si den hele og fulle sannhet, dokumentforfalskning, bedrageri, utroskap, utpressing, underslag av betrodde midler, påvirkning av vitne, utstedelse av falsk offentlig dokument (fabrikasjon av bevismidler) i vinnings hensikt, ulovlig inkasso, å gå til sak mot bedre vitende og ærekrenkende beskyldninger fremsatt i prosesskrift. Alle anmeldelser ble henlagt uten etterforskning.

Bumerangsak

Byrettsdommeren ble politianmeldt for 10 uregelmessigheter under skiftebehandling. De fleste at dem ga økonomiske fordeler for min motpart. Dommeren gikk til motanmeldelse hvor han forlangte meg tiltalt og straffet for å ha vært ondsinnet. Anmeldelsen var så upresis og uten konkret innhold at lensmannen på mitt hjemsted ikke kunne gjøre noe med den. Men den lå der som en trussel et helt år før den ble henlagt.

Frimurere

Jeg begynte å at i den lokale det i 1972 ett politiinspektør medlemmer av lokale politika

I 1972 politikammer. økning på 77 av frimurere i en økning på besatt av frim på 675 prosent selv har oppg avgjør om en saker som Politiavdeling politimestere av Ordenen. kommet i till perioden 197

Falsk fork

Jeg anmeldte Anmeldelsen Behandlingen lagmannsrett omkostninge tilfølge.

Politiet send ingen bekref tydet på at s av 8. april -8 først den 8. 8. April var i gjøre. Polit fremdeles u statsadvokat flere". Stats behandlede

Frimurere i politietaten

Jeg begynte å interessere meg for frimureres innflytelse i politiet. Det viste seg at i den lokale frimurerlosje hvor min motpart og hans advokat var medlem, var det i 1972 ett medlem som hadde stilling i Fredrikstad politikammer. Han var politiinspektør og ble senere politimester. 12 år senere, i 1984 var 7 medlemmer av den lokale losje ansatt i politiet. 5 av de 7 hadde stilling i det lokale politikammer.

I 1972 hadde 40 medlemmer av frimurerordenen stillinger i Oslo politikammer. 12 år senere var tallet 71, en tilgang på 31 medlemmer eller en økning på 77 prosent. I den viktige stillinger som politiavdelingsjef var 3 besatt av frimurere i Oslo i 1972. I 1984 var antall politiavdelingsjefer steget til 12, en økning på 400 prosent. I hele landet var kun 4 politiavdelingsjef stillinger besatt av frimurere i 1972. 12 år senere, i 1984 var tallet steget til 27, en økning på 675 prosent. I denne undersøkelsen har jeg benyttet de titler medlemmet selv har oppgitt i matrikkelen. Politiavdelingsjefen har en nøkkelstilling. Han avgjør om en sak skal etterforskes eller henlegges. Han avgjør også hvilke saker som skal gå videre til behandling hos påtalemyndigheten. Politiavdelingsjefen styrer forløpet av straffesakene. Mange av landets 54 politimestere er vervet av frimureriet. I 1972 var 7 politimestere medlemmer av Ordenen. 12 år senere var tallet kommet opp i 11, senere er ytterligere 1 kommet i tillegg. Frimurerordenen må ha drevet aktiv verving blant politifolk i perioden 1972 til 1984.

Falsk forklaring ved fortielse

Jeg anmeldte motparten til politiet for å ha gått til sak mot bedre vitende. Anmeldelsen var datert 8. April 1987. Dette var kjernepunktet i arvetvisten. Behandlingen av denne påstand var blitt forpurret både i byretten og i lagmannsretten. Jeg regnet med at motparten ville bli gjort ansvarlig for alle omkostninger han hadde påført arvingene dersom denne påstand ble tatt til følge.

Politiet sender bekreftelse når en anmeldelse er mottatt. Denne gang fikk jeg ingen bekreftelse med anmeldelsesnummer. Jeg fikk imidlertid en melding som tydet på at saken var henlagt. Henleggelsen som jeg trodde gjaldt anmeldelse av 8. april -87 ble anket til statsadvokaten. Resultatet av ankebehandlingen kom først den 8. mars 1989, den tok ett og et halvt år. Det viste seg at anmeldelse av 8. April var blitt forbyttet med sak nr 3491/87 som ikke hadde noe med denne å gjøre. Politiet beklaget feiltagelsen. Anmeldelse datert 8. april 1987 var fremdeles ubehandlet. For annen gang ble den sendt til klagebehandling hos statsadvokaten. Denne gang brukte politiet betegnelsen "sak nr. 2176/87-med flere". Statsadvokaten sluttet seg til politiets henleggelse. Det viste seg at den behandlede sak ikke hadde noe med anmeldelse datert den 8. april 1987 av

motparten å gjøre. Det var uklart hva som lå i betegnelsen "med flere".

En henleggelse som ankes til statsadvokaten skal leveres til politiet som videresender den til statsadvokaten. Den som klager har ingen kontroll verken med sendingen eller med de bevismidler som politiet legger ved. Politiet er part i klagesaken. Politiet har interesse av at avgjørelsen skal gå i deres favør. Jeg registrerte en motvilje mot å behandle og videresende den viktige anmeldelsen datert 8. April 1987, den som angikk falsk forklaring i retten. Den 5. mai 1989, etter at det nå var gått 2 år, sendte jeg på nytt en kopi av anmeldelsen av 8. april 1987 med bevismidler som hørte med, til Fredrikstad politikammer. Jeg ba om registreringsnummer, og at anken til statsadvokaten måtte gjennomføres på forsvarlig måte. Den 20. juli 1989 meldte Fredrikstad politikammer at min anke var blitt forelagt statsadvokaten den 14. juni 1989 ved påteging den 27. Juni samme år hadde statsadvokat A. henlagt saken. Hun bemerket: "Anmeldelsen er åpenbart grunnløs". Denne bemerkning vakte min mistanke. Den passet ikke på den alvorlige forbrytelse som var anmeldt 8. April 1987. Kunne det være mulig at politiet heller ikke i sitt tredje forsøk hadde lyktes å sende den riktige anmeldelsen til statsadvokaten? I kopien som fulgte meddelelsen og som inneholdt uttalelsen til statsadvokat A, var det ingen referanse som knyttet hennes uttalelse og underskrift til noen bestemt sak. Den var blitt borte, eller var fjernet under kopieringen. Den 15. August 1989 ba jeg statsadvokat A redegjøre for den sak hun hadde behandlet og uttalt seg om. Hennes kollega statsadvokat B svarte på hennes vegne. Hun sa at avgjørelsen gjaldt en udatert anmeldelse hvor jeg anmeldte min motpart for utroskap i forbindelse med skifte. Hun skrev: "Saksdokumentene forelå her ved saksbehandlingen". Dette svar var et lite tilfredstillende. Det var åpenbart altfor lett for unge kvinner å bli statsadvokater. Den 25. august 1989 sendte jeg en kopi av anmeldelse datert 8. April 1987-til statsadvokat A med spørsmål om det var denne sak hun hadde behandlet og henlagt. Jeg purret på svar den 7. november 1989, den 2. februar 1990, og den 14. april 1990. Hun var åpenbart ikke villig til å redegjøre for hva hun hadde behandlet. Det kom aldri noe svar. Statsadvokatens unnløst beskyttet motparten mot videre forføyninger fra påtalemyndighetens side.

Jeg fastslo at Eidsivating statsadvokatembete ikke fungerte tilfredsstillende, og at det ikke var mulig å få behandlet saken som angikk falsk forklaring i retten verken i byretten, i lagmannsretten, eller hos politiet. Som følge av dette er jeg forhindret fra å fremme erstatningssak. Jeg har lagt mye arbeid i dette for å kunne dokumentere at medlemskapet i frimurerordenen har gitt min motpart straffefrihet i en alvorlig forbrytelse. Og at politiet særbehandler medlemmer av ordenen.

Brev til politimester

Den 10. jan 1990:

"Det er nå nær tre år
Frem til i dag har jeg
straffesak-nummer, ell
overbevist om at det i
det ikke er lov å avgi
betydning for å kunne
motpart at han befant
advokat gjennomføre j
det oppstått misforstå
saker blitt påstått
statsadvokaten for kla
statsadvokaten kopier
Det var derfor ikke m
forfalskning kan gjøre
kopiert, andre deler i
påståes å være kopier
jeg trekke den slut
behandle de alvorlige
kopimaskinfusk tilleg
Anmeldelse dat
798/90, og ble behand
bevis, men uten etter
som begge bekreftet
vitende.

Riksadvokaten

Den 6. juni 1990
riksadvokaten. Jeg
politiet hadde med å
Riksadvokaten vid
advokatembete, som
Assisterende Riksadv
gjorde oppmerksom

Brev til politimesteren i Fredrikstad

Den 10. jan 1990:

"Det er nå nær tre år siden anmeldelse datert den 8 april 1987 ble inngitt. Frem til i dag har jeg ikke fått bekreftelse på at anmeldelsen er mottatt, straffesak-nummer, eller resultatet av politiets behandling. Jeg føler meg overbevist om at det i vårt velutviklede lovverk finnes en paragraf som sier at det ikke er lov å avgi falsk forklaring i retten eller fortie forhold som er av betydning for å kunne dømme i en sak. Jeg tror heller ikke det fritar min motpart at han befant seg i Spania under rettsforhandlingene, og at han lot sin advokat gjennomføre fortielsen. På grunn av manglende straffesaknummer er det oppstått misforståelser. Ikke mindre enn tre ganger er forskjellige andre saker blitt påstått å være min anmeldelse av 8. April 1987 og sendt til statsadvokaten for klagebehandling. Ved en anledning er påtegningsbrevet fra statsadvokaten kopiert på en slik måte at referansenummeret er blitt borte. Det var derfor ikke mulig å vite hva statsadvokaten hadde uttalt seg om. Slik forfalskning kan gjøres med en kopimaskin ved at enkelte deler av et brev blir kopiert, andre deler ikke. Kopien får da et annet innhold enn det brevet som påstås å være kopiert. Dersom De ikke kan gi en tilfredstillende forklaring må jeg trekke den slutning at Fredrikstad politikammer ikke bare unnlater å behandle de alvorlige anklager jeg retter mot min motpart, men også gjennom kopimaskinfusk tillegger statsadvokat A uttalelser hun ikke har kommet med."

Anmeldelse datert 8. April 1987 ble nå registrert. Den fikk saksnummer. 798/90, og ble behandlet og henlagt den 28. mars 1990, angivelig av mangel på bevis, men uten etterforskning. Med sendingen fulgte brev fra to at mine vitner som begge bekreftet påstanden om at motparten hadde gått til sak mot bedre vitende.

Riksadvokaten støtter politiet

Den 6. juni 1990 ble anmeldelse av 8. april 1987, sak 798/90 anket til riksadvokaten. Jeg sendte mappen direkte, på grunn av de vanskeligheter politiet hadde med å få slike sendinger av gårde uten å blande sammen saker. Riksadvokaten videresendte anken til behandling i Eidsivating statsadvokatembete, som hadde hatt saken tidligere. Her ble anmeldelsen henlagt. Assisterende Riksadvokat Tor-Aksel Busch sluttet seg til avgjørelsen, men gjorde oppmerksom på at etterforskning ikke var blitt foretatt.

Politianmeldelse av min kvinnelige advokat

Den første anmeldelse av henne gjaldt utroskap. Hun overrumplet meg i lagmannsretten med et forlikforslag hun ikke hadde informert meg om på forhånd. Tvert imot, få dager tidligere hadde hun skrevet at det ikke var aktuelt med forliksforhandlinger på et så sent tidspunkt. Hun hadde tidligere bekreftet skriftlig at hun ikke ville innlate seg på forhandlinger uten at jeg var tilstede. Tross dette møtte hun i lagmannsretten med et fullt utarbeidet forlikforslag som motparten hadde kjennskap til, og som motparten og hans advokat straks var villige til å godta.

Anmeldelse nr 2 av min kvinnelige advokat angikk oppfylldelsen av det rettsforliket hun hadde fått i stand, Hun ba meg innbetale kr 3 500 utover hva forliket tilsa. Dette var et uspesifisert beløp. Det var uklart hva summen skulle dekke. Før jeg overlot disse to anmeldelser til politiet lot jeg en venn som var ansatt i politiet få lese igjennom anmeldelsene. Han syntes jeg uttrykte meg klart. Beviset for at mine påstander var riktige lå i min kvinnelige advokats egne brev forsynt med hennes underskrift. Jeg sa jeg ville gå til politihuset og få en samtale med den som skal behandle de to anmeldelser.

"Hvem skal jeg gå til? "

"Du skal gå til politiavdelingssjef H., som er leder for økonomi avsnittet", svarte han.

"Hvordan er han?"

"Dyktig politimann. Han er 100 prosent. Den beste, og så er han frimurer".

"Hvis han er frimurer vil jeg ikke kaste bort tid med å levere dette til ham. Jeg sender det i posten."

Han så på meg med vantro i blikket. "Dette kan du ikke mene. Det finnes ingen bedre enn ham".

"Vent skal du får se. Hvis politiavdelingssjef H. er frimurer kommer han til å henlegge disse to sakene."

Noen dager senere kom melding fra politikammeret om at sakene var henlagt.

Politiavdelingssjef H. har den X grad og er medlem av Den Norske Store Landsloge hvor han har tillitsverv som bibliotekar, og er tillagt underofficiants verdighet. Politiavdelingssjefer har som nevnt den oppgave å avgjøre hvilke saker som skal etterforskes og eventuelt bringes videre til påtalemyndigheten. Den ed politiavdelingssjef H. har avlagt til frimureriet kan være årsak til henleggelsen. Enten tjener han frimureriet, eller så er han politimann. Det går ikke an å være begge deler.

Anmeldelse nr 3 ble sendt direkte til politimesteren i Oslo. Den gjaldt utroskap og bedrageri. Min kvinnelige advokat hadde nektet å i møtegå grunnløse ærekrenkende beskyldninger mot meg, fremsatt av motpartens advokat i et prosess-skrift til lagmannsretten. Hun fikk skriftlig beskjed om at

beskyldningene v
han føyde seg im
skyldende unnsk
lagmannsretten ut
pinlig for meg. D
graverende at hun
Politimesteren i O
Den 4. ar
var villig til å f
bedre vitende. I
pistand var utel
borte. Også den

Inkassosak

Som mange vil
han burde hent
at hun løp der
handlinger. Se
store forbryte
motparten.

Min K
hjemsted. Re

Dato fo
omfattet. Sa
skriftlig til d
prosessskrif
Dommerf
Prosessskrif
hovedforha
vite at jeg
motparten

var i str
overrum
domsmen
som kun
Alternati

M

politian

Etter at

sannhet
svarte

Politianmeldelse av min kvinnelige advokat

Den første anmeldelse av henne gjaldt utroskap. Hun overrumplet meg i lagmannsretten med et forlikforslag hun ikke hadde informert meg om på forhånd. Tvert imot, få dager tidligere hadde hun skrevet at det ikke var aktuelt med forliksforhandlinger på et så sent tidspunkt. Hun hadde tidligere bekreftet skriftlig at hun ikke ville innlate seg på forhandlinger uten at jeg var tilstede. Tross dette møtte hun i lagmannsretten med et fullt utarbeidet forlikforslag som motparten hadde kjennskap til, og som motparten og hans advokat straks var villige til å godta.

Anmeldelse nr 2 av min kvinnelige advokat angikk oppfyldelsen av det rettsforliket hun hadde fått i stand, Hun ba meg innbetale kr 3 500 utover hva forliket tilsa. Dette var et uspesifisert beløp. Det var uklart hva summen skulle dekke. Før jeg overlot disse to anmeldelser til politiet lot jeg en venn som var ansatt i politiet få lese igjennom anmeldelsene. Han syntes jeg uttrykte meg klart. Beviset for at mine påstander var riktige lå i min kvinnelige advokats egne brev forsynt med hennes underskrift. Jeg sa jeg ville gå til politihuset og få en samtale med den som skal behandle de to anmeldelser.

"Hvem skal jeg gå til? "

"Du skal gå til politiavdelingssjef H., som er leder for økonomi avsnittet", svarte han.

"Hvordan er han?"

"Dyktig politimann. Han er 100 prosent. Den beste, og så er han frimurer".

"Hvis han er frimurer vil jeg ikke kaste bort tid med å levere dette til ham. Jeg sender det i posten."

Han så på meg med vantro i blikket. *"Dette kan du ikke mene. Det finnes ingen bedre enn ham".*

"Vent skal du får se. Hvis politiavdelingssjef H. er frimurer kommer han til å henlegge disse to sakene."

Noen dager senere kom melding fra politikammeret om at sakene var henlagt.

Politiavdelingssjef H. har den X grad og er medlem av Den Norske Store Landsloge hvor han har tillitsverv som bibliotekar, og er tillagt underofficiants verdighet. Politiavdelingssjefer har som nevnt den oppgave å avgjøre hvilke saker som skal etterforskes og eventuelt bringes videre til påtalemyndigheten. Den ed politiavdelingssjef H. har avlagt til frimureriet kan være årsak til henleggelsen. Enten tjener han frimureriet, eller så er han politimann. Det går ikke an å være begge deler.

Anmeldelse nr 3 ble sendt direkte til politimesteren i Oslo. Den gjaldt utroskap og bedrageri. Min kvinnelige advokat hadde nektet å i møtegå grunnløse ærekrenkende beskyldninger mot meg, fremsatt av motpartens advokat i et prosess-skrift til lagmannsretten. Hun fikk skriftlig beskjed om at

beskyldningene

Hun føyde seg i

ydmykende unns

lagmannsretten u

pinlig for meg.

graverende at hu

Politimesteren i O

Den 4. ar

var villig til å f

bedre vitende. F

påstand var utel

borte. Også denn

Inkassosak o

Som mange vil f

hun burde henve

at hun løp den

handlinger. Sett

store forbrytels

motparten.

Min kvin

hjemsted. Retter

Dato for r

omfattet. Saksø

skriftlig til dom

prosessskriftet v

Dommerfullm

Prosessskriftet b

hovedforhandlin

vite at jeg ikke

motpartens anfe

var i strid m

overrumpling.

domsmenn i tid

som kunne m

Alternativet vil

Min kvi

politianmeldels

Etter at saksøk

sannhet spurte

svarte at forlik

beskyldningene var grunnløse, jeg påla henne å tilbakevise beskyldningene. Hun føyde seg imidlertid etter motpartens krav, og skrev på mine vegne en ydmykende unnskyldning slik motparten hadde forlangt, og sendte det til lagmannsretten uten at jeg kunne hindre det. Hennes ettergivenhet var ikke bare pinlig for meg. Den svekket min troverdighet hos lagrettdommerne. Det var graverende at hun lot seg styre av motparten og ikke ivaretok mine interesser. Politimesteren i Oslo henla saken uten etterforskning.

Den 4. anmeldelse angikk det forhold at min kvinnelige advokat ikke var villig til å fremme påstanden om at min motpart hadde gått til sak mot bedre vitende. Påstanden er ikke å finne i hennes prosessskrift. Når denne påstand var utelatt var noe av hensikten med å føre saken for lagmannsrett borte. Også denne anmeldelse ble henlagt.

Inkassosak om honorar

Som mange vil forstå var jeg ikke villig til å betale hennes honorar. Jeg mente hun burde henvende seg til motparten og få sitt oppgjør der. Det forbauset meg at hun løp den risiko som lå i å gå til inkassosak etter så mange tvilsomme handlinger. Sett med mine øyne var hun nå iferd med å fullføre den virkelig store forbrytelse: Å kreve oppgjør fra sin klient, og samtidig arbeide for motparten.

Min kvinnelige advokat gikk til inkassosak ved herredsretten på mitt hjemsted. Retten ble ledet av dommerfullmektig K.

Dato for rettsforhandlingene ble fastsatt, men det var uklart hva saken omfattet. Saksøkers første og eneste prosess-skrift kom ikke i tide. Jeg klaget skriftlig til dommerfullmektigen over at det ikke var mulig å innkalle vitner før prosessskriftet var tilgjengelig og ba om at ny dato måtte fastsettes. Dommerfullmektigen besvarte ikke brevet. Hun lot den berammede dato stå. Prosessskriftet ble postlagt av herredsretten. Det kom meg i hende kvelden før hovedforhandlingene. Dommerfullmektigen som sto bak forsendelsen måtte vite at jeg ikke fikk den frist på 14 dager som loven tilsier til å gå gjennom motpartens anførsler og til saksforberedelse. Hun måtte forstå at det hun gjorde var i strid med rettergangsreglene som tok sikte på å beskytte mot overrumpling. Hun beklaget at hun ikke hadde foretatt loddtrekning av domsmenn i tide slik hun var forpliktet til. Hun hadde allikevel to domsmenn som kunne møte, hvis jeg godtok at de ble oppnevnt uten loddtrekning. Alternativet ville være at jeg ikke fikk domsmenn.

Min kvinnelige advokat var nå saksøker. Det førte til min 5. politianmeldelse.

Etter at saksøker hadde avgitt forsikring og forpliktet seg si den fulle og hele sannhet spurte jeg hvorfor hun fremsa forliksforslaget i lagmannsretten. Hun svarte at forliksforslaget var fremmet for å i møtekomme advokatforeningens

etiske regler § 9 hvor det heter:

"En advokat skal søke å oppnå minnelige ordninger i den utstrekning klientens interesser tilsier dette."

Jeg la frem hennes brev hvor hun med egne ord forteller at hennes tidligere klient, herr X, oppsøkte henne med ønske om å få i stand et forlik etter at han hadde hatt et møte i Fredrikstad med motparten og hans advokat. Det var følgelig hennes tidligere klient, herr X, som ønsket forlik, og det er nærliggende å tro at hun ivaretok motpartens interesser og ikke var påvirket av advokatforeningen etiske regler da hun senere presset igjennom forliket i lagmannsretten.

Dommerfullmektigen ga saksøker medhold i at hun hadde fremmet forliks-forslaget for å etterkomme § 9 i Advokatforeningens etiske regler. Dette til tross for at korrespondansen som ble fremlagt i retten viste at idéen til, og ønsket om å inngå forlik og selve forliksforslaget kom fra motparten. Jf. r 5. politianmeldelse av min kvinnelige advokat som er gjengitt ovenfor. Min tidligere kvinnelige advokat påsto i retten at hun ikke hadde hatt noe med utformingen av forliksforslaget å gjøre. Det hadde hun overlatt til meg og herr X etter at hun hadde satt oss i forbindelse med hverandre, sa hun. For å imøtegå denne påstand la jeg frem korrespondanse som viste at jeg var holdt utenfor enhver forhandling, deriblant et brev med hennes underskrift hvor hun gjør detaljert rede for de forhandlingene som førte frem til forliksforslaget. Hun forklarer her at forhandlingspartene så det slik at jeg med stor sannsynlighet ikke ville bli tilkjent selve leiligheten, men kun salgsverdien av den. Av den utbetalte sum, anslått til 120 000 kroner med fradrag av kjøpesummen 23 000 kroner, mente partene jeg ville få innteks-skatt. Hvis jeg derimot fikk leiligheten in natura ville det ikke bli noen skatt. (dersom leiligheten ikke ble solgt), Motpartens advokat hadde derfor forlangt 50 000 kroner for å inngå et forlik hvor leiligheten in natura skulle tilfalle meg. 50 000 var det beløp forhandlingspartene antok jeg ville spare i skatt. Min kvinnelige advokat påstod i sitt brev at hun hadde gjort en fin innsats for meg da hun fremholdt det urimelige i at en av arvingene skulle ha hele min skattefordel alene all den stund det var tre arvinger. Hun mente beløpet måtte deles på tre. Dette argument måtte motpartens advokat bøye seg for, skrev hun, derfor ble forhandlingspartene enige om at jeg skulle betale en tredje del av 50 000 kroner, lik 16 000 kroner til motparten for at jeg skulle få overta leiligheten in natura. Jeg anser dette brev å være fullgodt bevis for at min daværende kvinnelige advokat deltok i forliksforhandlingene, og at de skjedde bak min rygg. Jeg la nå frem en forskuddsskattesedel for det gjeldende år som viste 0 i forskuddskattetrekk. Mitt firma gikk dårlig og det lå an til tap. Det hadde skattevesenet godtatt, og derfor frafalt forskuddskattetrekk-innbetaling. Forhandlingene som min kvinnelige advokat gjennomføre uten mitt vitende

hvilte på feilaktig
advokat, her saksø
ble lagt frem
langsomme lang
hun:

"Den nul

Jeg var sjokkert
så bebreidende p

"Hvis D

fitt beskjed om,
skatteberegning

Det er i strid me
skriver::

"Når de

saksøktes med
holdepunkter fo

herr X etter at

Saksøker var ik

han sier også i

det er mulig å j

motpart hadde

mot bedre vite

noen av henne

prosessskriften

advokat påsto

viste til ukont

det her var mo

for sin avgjøre

Dommerf

"Saksøkte ha

tvistemålslove

dømt til å bet

Det omstridte

Salær til min

fremmøte i re

Salær til hen

Transport C

hvilte på feilaktig grunnlag og var derfor uten enhver verdi. Min kvinnelige advokat, her saksøker er kjent for å være skarp i replikkken. Da skatteseddelen ble lagt frem i retten beveget hun seg på gulvet foran dommerne med langsomme lange skritt med svakt bøyde knær. På en overbevisende måte sa hun:

"Den null skatteseddelen har De aldri vist meg. Det er Deres feil."

Jeg var sjokkert over hennes freidighet, Den ga meg en følelse av at dommerne så bebreidende på meg, men jeg samlet meg raskt til å replisere:

"Hvis De hadde tatt meg med på forliksforhandlingene slik de hadde fått beskjed om, ville jeg ha vist Dem skatteseddelen og stoppet de fantasifulle skatteberegningene".

Det er i strid med det fremlagte materiale når dommeren i domslutningen skriver::

"Når det gjelder anførselen om at forliksforslaget ble laget uten saksøktes medvirkning og i motpartens interesse, kan ikke retten se noen holdepunkter for en slik anførsel. Saksøker knyttet kontakt mellom saksøkte og herr X etter at saksøkte hadde gitt uttrykk for at han ønsket en slik kontakt. Saksøker var ikke involvert i det videre arbeid med en minnelig ordning, og han sier også i brev av 19.08.1983, at hun på grunn av tidsaspektet ikke tror det er mulig å finne frem til en løsning i minnelighet". Påstanden om at min motpart hadde kjennskap til den muntlige avtale, og at han hadde gått til sak mot bedre vitende da han krevde leiligheten utlagt som arv, var ikke å finne i noen av hennes prosesskrift. Når påstanden ikke er fremsatt i de forberedende prosesskriftene er den åpenbart ikke tilfredstillende behandlet. Min kvinnelige advokat påsto at hun hadde belyst dette punkt i sitt innlednings foredrag, og viste til ukontrollerbare blyantskrevne notater. Dommerfullmektig K innså at det her var motstridende forklaringer, men la advokatens forklaring til grunn for sin avgjørelse.

Dommerfullmektigen konkluderte med at:

"Saksøkte har tapt saken fullstendig og han må derfor i samsvar med tvistemålslovens § 172, 1 ledd erstatte saksøker hennes omkostninger." Jeg ble dømt til å betale:

Det omstridte honorar	Kr. 20 800,-
Salær til min kvinnelige advokat for fremmøte i retten	" 7 000,-
Salær til hennes advokat	" 10 000,-
Transport Oslo - Drøbak -Oslo	" 225,-

Kaffe og Wienerbrød	"	60,-
Gebyr	"	1 250,-
<u>Sum</u>	<u>Kr.</u>	<u>39 335,-</u>

Jeg anser meg bedratt for dette beløp.

Var dette en dom ?

En dom kan man anke. Dette var ingen dom. Å anke ville være å anerkjenne det som en dom. Nå, etter at det hele er over, ser jeg dommen og forberedelsene i forbindelse med inkassosaken som en rekke sammenhengende handlinger rettet mot det mål å frikjenne min kvinnelige advokat. En medvirkning til bedrageri. Kan man anke en forbrytelse? Nei. Forbrytelser hører hjemme hos påtalemyndigheten.

En dommer eller en advokat kan i likhet med ethvert annet menneske begå forbrytelser, også i sitt yrke. Et tilfeldig valgt studium, i dette tilfelle jus, endrer ikke et menneskes grunnleggende karakteregenskaper. Den som har en tvilsom moral, vil som dommer eller advokat lettere gi etter for press.

Selv om det innenfor det jeg har berettet om skulle finnes advokater og dommere med tvilsom moral, så er ikke det hovedsaken. Jeg ser dette som organisert kriminalitet. Frimureriet er den mektige organisasjon. Selv om det her dreier seg om de 5 – 10 prosent av medlemmene som er å anse som kriminelle, så vet alle som kommer i nærkontakt med frimurere at de kommer best fra det ved å føye seg etter deres ønske.

Når jeg anmelder dette til politiet er det i håpet om for å få politiets avgjørelse om hvorvidt min kvinnelige advokat i min 5. anmeldelse har forbrutt seg mot straffelovens § 163 som sier:

"Den som for retten gir falsk forklaring under avgitt forsikring straffes med fengsel inntil 5 år."

Dommerfullmektigen burde ha forstått at saksøker avga falsk forklaring, ikke minst som følge av min utvetydige påstand, og de skriftlige dokumenter jeg la frem, og som saksøker hadde bekreftet med sin underskrift. Derfor ber jeg om politiets bistand til å avgjøre om hun har forbrutt seg mot straffelovens § 110:

"En Dommer, et Lagrettedlem eller en Skjønnsmand der som sådan handler mot bedre vitende straffes med Fengsel indtil 5 aar."

Dommerfullmektigen politianmeldes

Dommerfullmektigen
Frogn for medvirke

- 1) Dommerfullmektigen
- 2) Hun tok hovedforberedelsen og gjorde det
- 3) Hun vidne mot meg i høringen dagene før
- 4) Bristende samarbeid mellom

Anmeldelsen ble
Han henla saken som
straffbart. Jeg dømte
gang håndhevet
"Sirius" i Moskva
politietaten i F
"Sirius". Lensmann
O, som har VI g
fremtid i dette
dommerfullmektigen

Vårt autoritetsproblem

Det var et åpent spørsmål
til statsadvokaten
foretok seg korreksjoner
til deres tjenere
imidtrettid med
vanskelig kunne
regnet med at
ville ha reaksjon
inn og forpurre
dommerfullmektigen

Jeg fikk telefonsamtale
gjøre henvendelse

Dommerfullmektig K og hennes to domsmenn ble anmeldt Til lensmannen i Frogn for medvirkning til bedrageri. Anklagen gikk utpå at:

- 1) Dommerfullmektig K valgte domsmenn uten loddtrekning
- 2) Hun tok ikke hensyn til mitt krav om å utsette berammelsen av hovedforhandlingene til motpartens prosesskrift var mottatt. Hun gjorde det umulig for meg å forberede mitt innlegg og å innkalle vitner.
- 3) Hun videresendte prosesskriftet fra saksøker så sent at det først var meg i hende dagen før hoverforhandlingene. Hun tok fra meg de 14 dagene loven gir meg til å forberede meg til rettsmøtet.
- 4) Bristende logikk under domsavsigelsen og svikt i sammenhengen mellom det som ble lagt frem i retten og den dom som ble avsagt.

Anmeldelsen ble behandlet av politifullmektig L i det lokale politikammer. Han henla saken fordi han mente dommerfullmektig K ikke hadde gjort noe straffbart. Jeg deler ikke dette syn. Den lokale politimyndighet i Follo ble den gang håndhevet av lensmann M, som har den X grad i St Johanneslogen "Sirius" i Moss hvor han har tillitsverv som Første Bevogtende Broder. I politietaten i Follo finner vi også politibetjent N som har VII grad, også i "Sirius". Lensmann M går av for aldersgrensen og blir etterfulgt av lensmann O, som har VI grad, også i "Sirius". Politifullmektig L ville neppe ha noen stor fremtid i dette miljø hvis han stakk seg ut ved å føre anmeldelsen av en dommerfullmektig videre.

Vårt autoritære rettsapparat

Det var et åpent spørsmål om det tjente noen hensikt å anke politiets avgjørelse til statsadvokaten. Frimurere og deres hjelpere synes å ha makten. Hva de enn foretok seg kom de straffefritt ut av det. De beskyttet alle som hadde gjort seg til deres tjenere. Blant alle som hadde behandlet deler av disse saker fantes imidlertid mennesker som så det ut fra rettsstatens prinsipper, men som vanskelig kunne gripe inn. Spredningen av anmeldelsene tjente en hensikt. Jeg regnet med at noe ville komme frimurere for øret og at mange ærlige frimurere ville ha reaksjoner mot den måte deres brødre med tvilsom moral hadde grepet inn og forpurret en normal rettergang. Politiets henleggelse av anmeldelsen av dommerfullmektig K ble derfor anket til statsadvokaten.

Jeg fikk telefon fra politifullmektig L. Han ga uttrykk for at han ikke pleide å gjøre henvendelser som denne i sin saksbehandling. Han hadde samme dag fått

min anke. Det var han som hadde behandlet og henlagt saken tidligere. Han mente at en slik anke ikke tjente noen hensikt, og ba meg om å trekke den tilbake. Han sa at en dommer var en autoritet, og at det var utenkelig at et angrep på en dom gjennom politiet skulle kunne føre frem. Han forsto at jeg var indignert og misfornøyd, men dette var ikke den riktige måten å angripe en slik sak på.

Jeg spurte hva han mente var "den riktige måten".

Det ville han ikke uttale seg om.

Jeg sa jeg var blitt bedratt for et stort beløp. Jeg så det slik at dommerfullmektig K og hennes to domsmenn hadde medvirket og gjort bedrageriet mulig. Jeg ville ha dette frem. Dersom politifullmektigen ikke ville antyde hva som var "den riktige måten", måtte jeg stå ved anken. Han ville fremdeles ikke tilkjennegi noe brukbart alternativ til en anke. Han gjentok at en dommer sto så sterkt innen for rettsvesenet at anken ikke ville føre frem. Jeg fremholdt at det under sakens gang var blitt avdekket forhold innen rettsvesenet som ikke på noen måte kan godtas. Jeg så det som et mål å trekke disse forhold frem i lyset. Dersom jeg ikke angrep dommen, ville min kvinnelige advokat kunne henvise til en rettskraftig dom som fastslo at hun hadde utført sitt arbeid tilfredstillende. Jeg spurte politifullmektig L om det kunne ha noen uheldige følger for meg dersom jeg sto ved anken?

"Nei," sa han, "det vil det ikke ha."

Politifullmektig L fortalte at han om kort tid skulle tiltre en stilling som dommer, og at han derfor bestrebet seg på å utvikle sine evner til å se en sak fra flere sider. Det var etter en slik vurdering han hadde funnet å måtte henlegge min anmeldelse. Jeg ba ham om å gjennomføre anken slik som forutsatt, fordi det var mitt mål at disse saker som hittil var henlagt av politiet i Fredrikstad, Oslo og Follo skulle fremstå til samlet behandling hos statsadvokaten, og om nødvendig hos riksadvokaten. Politifullmektig L sa at han ville la anken gå videre samme dag.

Er Norge en autoritær stat?

Det syn at domstoler og dommere er uangripelige autoriteter er ikke i overensstemmelse med den rettsoppfatning som er knyttet til vårt demokratiske styresett. Hos oss er rettsvesenets oppgave å yte rettferdighet overfor den enkelte. Så vel dommere som politifolk er underlagt landets lover som er utarbeidet med dette syn for øyet.

I det foregående har jeg beskrevet hvorledes medlemmer av frimurerordenen står utenfor straffeloven og derfor er uangripelige. De av rettsvesenets tjenere som gjennomfører denne ordning, står selv utenfor, og rammes ikke av den Borgerlige straffelovs paragrafer som angår forbrytelser i offentlig tjeneste.

Når ble Norge
frimurernes interesse

Fabrikasjon a
Jeg kom nå inn i e
hverandre. Oslo Ø
anmeldt til Oslo p
ansvar av daværen
henleggelsen med
ikke korrekt. I Str

"Har en offer
Protokoll anfor
han ved utføre
ved Stempling,
som Bevis, an
Sandheden, str
men indtil 6 ad
selv eller andre

Den tidligere po
den lovteksten o
110.

"En Dommer
saadan handle
Under enhver

"En offentlig
nogens lovli
eller som ude
den lovhjeml
straffes med T
Under særdele

Det er en særli
begått innenfo
oktober 1991
klagen til Riks

Når ble Norge en autoritær stat med uangripelige dommere som ivaretar frimurenes interesser?

Fabrikasjon av bevismidler

Jeg kom nå inn i et område hvor offentlige tjeneste- og embetsmenn beskyttet hverandre. Oslo Østre Forlikråd som hadde forfalsket en protokoll utskrift ble anmeldt til Oslo politikammer. Anmeldelsen ble henlagt under politimesterens ansvar av daværende politifullmektig, senere politiinspektør. F. Hun begrunnet henleggelsen med at forholdet ikke var straffbart. Avgjørelsen var åpenbart ikke korrekt. I Straffelovens § 120 finner jeg følgende tekst:

"Har en offentlig tjenestemann i nogen tjenesten vedkommende Protokoll anført Usandhed eller lagt skjul paa Sandheden, eller har han ved udførelsen av Protokolludskrift, telegram, telefonsamtale eller ved Stempling, Merking eller anden tjenstlig Erklæring, der skal tjene som Bevis, anført eller bevitnet Usandhed, eller lagt skjul paa Sandheden, straffes han med tjenestens tab, eller med Fængsel i 3 aar, men indtil 6 aar, saafremt han har handlet i Hensigt at forskaffe sig selv eller andre en uberettiget vinding eller at skade nogen."

Den tidligere politifullmektig, nå politiinspektør F. er selvfølgelig kjent med den lovteksten ovenfor. Hun og hennes foresatte rammes da av straffelovens § 110.

"En Dommer, et Lagrettsmedlem, eller en Skjønsmann, der som saadan handler mot bedre vitende, straffes med Fængsel indtil 5 aar. Under enhver omstendighet rammes hun av § 118 :

"En offentlig Tjenstemand som ved Misbrug af sin Stilling hindrer nogens lovlige straffældelse eller Fældelse til den forskyldte Straf, eller som udenfor de i loven hjemlede Tilfælde, eller paa anden end den lovhjemlede Maade, undlater at forfølge en straffbar Handling, straffes med Tjenestens Tab eller med Hefte eller Fængsel indtil 3 aar. Under særdeles formildende omstendigheter kan Bøder anvendes."

Det er en særlig skjerpene omstendighet at de forbrytelser jeg har anmeldt er begått innenfor en av våre domstoler. Den foran nevnte henleggelse ble 25. oktober 1991 innklaget til justisdepartementet som velvilligst oversendte klagen til Riksadvokaten. Fra Riksadvokaten ble klagen sendt videre til Oslo

politikammer som imidlertid hadde behandlet saken tidligere. Politiinspektør C som behandlet klagen hadde ingen innvendinger mot Oslo politikammers tidligere avgjørelse. Det hadde heller ikke Eidsivating Statsadvokatembeter som også hadde behandlet saken tidligere. Klagen ble som følge derav henlagt. Avgjørelsen ble 8. februar 1993 anket til Riksadvokaten hvor jeg gjorde ham oppmerksom på det urimelige i at Oslo politikammer hadde behandlet en klage på Oslo politikammer. Riksadvokaten bifalt allikevel politiets henleggelse. Dette styrket meg i min tro på at Riksadvokaten var mannen som sto bak beskyttelsen av de nevnte ordensmedlemmer og deres støttespillere. Uten Riksadvokatens bistand ville det jeg oppfattet som beskyttelse, være vanskelig, ja umulig å gjennomføre. Den 10. juni 1993 vendte jeg meg til Justisdepartementet angående de mange henlagte saker:

"De som har plikt til å følge opp disse anmeldelser sitter høyt i påtalemyndighetens pyramide. En politiinspektør, en statsadvokat, og ass. Riksadvokat. De har åpenbart forbrutt seg mot straffelovens § 118 som krever tap av stillingen og opptil 3 års fengsel. Før jeg går videre med dette sakskompleks vil jeg spørre om det ærede departement har kjennskap til noen avtale, skriftlig eller underforstått, ny eller gammel, som sier at visse medlemmer av Den Norske Frimurerorden og deres medhjelpere, eller andre grupper hvor disse måtte inngå, tillates å stå utenfor straffeloven. Det er i realiteten hva disse henleggelse har ført til. Hvis en slik avtale eksisterer, og Riksadvokaten og de øvrige således føyer seg etter en offentlig vedtatt ordning, vil de komme i en annen stilling enn om de ut fra personlige motiver har gitt etter for korrupsjon og derved på eget ansvar har begått en straffbar handling."

Justisdepartementet svarte den 22. juni 1993:

"I henhold til straffeprosesslovens § 56 har Riksadvokaten den overordnede ledelse av påtalemyndigheten. Bare Kongen i statsråd kan utferdige alminnelige regler og gi bindende pålegg om utføringen av hans verv. Av den grunn kan Justisdepartementet ikke ta stilling til Deres klage. Vi vil imidlertid opplyse at Justisdepartementet ikke kjennertil noen avtale som sier at medlemmer av Den Norske Frimurerorden ikke omfattes av straffeloven." Vi har således ikke gjennomført noen endring av vårt rettssystem. De avvik jeg har opplevd og gjort rede for, skyldes en korrupsjon som er straffbar hos den enkelte utøver.

Sluttbemerkninger som gjelder kapittel 1. og kapittel 15.

Saksfremstillingen er mitt partsinnlegg. De respektive motparter har ikke uttalt seg. Ingen av de anmeldte har stått frem. Ingen anmeldelse er blitt etterforsket av politiet eller er blitt imøtegått av noen av de anmeldte. Ikke en av de mange

aktører har kommet med protest, en beriktigelse eller passivitet og taushet. Juridiske innvendinger. Det kan også finnes retningslinjer som kollektiv beskyttelse hvor f. da etterlate seg spor som senere. Vi står overfor en og som har trukket til seg eller som velger å stå i det alle må verge oss mot. Når gjøres, slik jeg ser det, og påtalemyndigheten. De brødrene og det sentrale rettsstatens prinsipper. Vi de som har en kriminell l være unødvendig å si, f tilfredsstillende er at rett saken dreier seg om en v bli eier av en leilighet. betydelig antall jurister uretten. Derved avdekl overfor frimureriet og a jeg ikke tør å nevne de rettssak, og gi den en h

aktører har kommet med en direkte henvendelse til meg, for eksempel en protest, en beriktigelse eller en innrømmelse. Jeg er blitt møtt med fullstendig passivitet og taushet. Juridisk sett skulle det bety at mine motstandere ikke har innvendinger. Det kan også bety at vi står overfor organisert taushet, at det finnes retningslinjer som deltagerne har sluttet seg til. For eksempel en kollektiv beskyttelse hvor fullstendig taushet er et av forsvarsmidlene. Ingen vil da etterlate seg spor som kan forfølges, eller uttalelser som kan trekkes frem senere. Vi står overfor en mafialiknende struktur som er utgått fra frimureriet og som har trukket til seg ikke frimurere, mennesker som gir etter for press, eller som velger å stå i den sterkeste tjeneste. Jeg har beskrevet en utvikling vi alle må verge oss mot. Norge må gjenopprettes som rettsstat. Det kan bare gjøres, slik jeg ser det, ved å utelukke frimurerne fra rettsvesenet, politietaten og påtalemyndigheten. Den Norske Frimurerordens krav til lojalitet mellom brødrene og det sentrale krav om ikke å gå imot en broder, er uforenlig med rettsstatens prinsipper. Vi har ingen mulighet til å skille hederlige frimurere fra de som har en kriminell legning.. Derfor kan vi ikke lage noe skille. Det skulle være unødvendig å si, første betingelse for at vårt samfunnsliv skal fungere tilfredsstillende er at rettsvesenet holdes i hevd. La meg tilslutt peke på at hele saken dreier seg om en vinningsforbrytelse. Om hvem som skal få flytte inn og bli eier av en leilighet. For å hjelpe til i denne lille skitne saken gjøres et betydelig antall jurister dommere og politifolk seg til kriminelle ved å støtte uretten. Derved avdekkes de forpliktelser disse mennesker har påtatt seg overfor frimureriet og andre overordnede. De er fremdeles sterke, så sterke at jeg ikke tør å nevne deres navn. De er i stand til å skape en hvilken som helst rettssak, og gi den en hvilken som helst utgang.

overordnede
 en utferdige
 verv. Av den
 vil imidlertid
 som sier at
 offeloven."Vi
 avvik jeg har
 bar hos den

ttel 15.

ar ikke uttalt
 etterforsket
 av de mange